

- 3) zapewniają przekazywanie przez resorty i związki spółdzielcze bieżących informacji o zmianach tkanin i materiałów stosowanych do produkcji odzieży roboczej oraz obuwia roboczego wraz z określeniem wskaźników użytkowych dla wyrobów z tych tkanin i materiałów,
- 4) zapewniają opracowywanie w porozumieniu z jednostkami obrotu towarowego danych niezbędnych do wydawania katalogów produkowanej odzieży i sprzętu,
- 5) opiniują resortowe projekty planów współpracy z zagranicą w zakresie wymiany informacji, programów i wyników prac naukowo-badawczych oraz określają kierunki specjalizacji i kooperacji (dla strony polskiej) w dziedzinie produkcji odzieży i sprzętu w ramach państw członkowskich Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej,
- 6) organizują porozumienia kooperacyjne z przedsiębiorstwami działającymi w państwach zaliczonych do II obszaru płatniczego,
- 7) opiniują resortowe projekty planów rozwoju nauki i techniki w dziedzinie unowocześnienia, poprawy jakości oraz przydatności odzieży i sprzętu,
- 8) podejmują działania na rzecz wdrożenia nowych wzorów odzieży i sprzętu,
- 9) ustalają uwzględniając opinię Centralnego Instytutu Ochrony Pracy wykaz jednostek naukowo-badawczych i badawczo-rozwojowych, opracowujących nowe wzory i prowadzących prace nad unowocześnieniem oraz poprawą jakości poszczególnych asortymentów odzieży i sprzętu, a także materiałów służących do ich wytwarzania i konserwacji.

2. Minister Gospodarki Materiałowej w porozumieniu z Ministrem Pracy, Plac i Spraw Socjalnych ustala listę odzieży i sprzętu podlegających bilansowaniu oraz jednostki zatwierdzające bilanse, opiniuje projekty bilansów oraz projekty rocznych i wieloletnich planów produkcji odzieży i sprzętu.

§ 4. 1. Produkcja odzieży i sprzętu może być podejmowana po uprzednim zatwierdzeniu wzorów poszczególnych rodzajów odzieży i sprzętu.

2. Wzory odzieży ochronnej i sprzętu ochrony osobistej zatwierdza Centralny Instytut Ochrony Pracy; instytut ten inicjuje prace naukowo-badawcze dotyczące nowych wzorów odzieży i sprzętu.

3. Wzory odzieży roboczej zatwierdzają jednostki upoważnione przez Ministra Przemysłu Lekkiego.

4. Wzory obuwia profilaktycznego oraz odzieży roboczej dla personelu służby zdrowia ustalają jednostki wyznaczone przez Zarząd Związku Spółdzielni Inwalidów.

5. Wprowadzenie odzieży ochronnej i sprzętu ochrony osobistej z importu wymaga zaopiniowania wzorów tej odzieży przez Centralny Instytut Ochrony Pracy.

§ 5. Polski Komitet Normalizacji, Miar i Jakości:

- 1) koordynuje i kontroluje działalność w zakresie jakości odzieży i sprzętu,
- 2) występuje do właściwych ministrów oraz do zarządów centralnych związków spółdzielni z wnioskami o wstrzymanie produkcji odzieży roboczej nieodpowiedniej jakości oraz odzieży ochronnej i sprzętu ochrony osobistej, wytwarzanych niezgodnie z zatwierdzonymi wzorami,
- 3) ustanawia na wniosek ministrów wymienionych w § 2 ust. 1 Polskie Normy na wyroby gotowe i materiały przeznaczone do produkcji odzieży ochronnej, roboczej i sprzętu ochrony osobistej, po uzgodnieniu projektów tych norm w szczególności z Centralnym Instytutem Ochrony Pracy i Głównym Inspektorem Pracy Centralnej Rady Związków Zawodowych.

§ 6. 1. Zakłady pracy są zaopatrywane w odzież i sprzęt:

- 1) przez jednostki obrotu towarowego wyznaczone przez Ministra Gospodarki Materiałowej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami oraz
- 2) bezpośrednio przez producentów.

2. Jednostki obrotu towarowego, o których mowa w ust. 1 pkt 1, wydają katalogi odzieży i sprzętu.

§ 7. Do końca 1980 r. dopuszcza się możliwość produkcji rękawic roboczych według wzorów ustalonych przez jednostki wyznaczone przez Zarząd Związku Spółdzielni Inwalidów.

§ 8. W uchwale nr 281 Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 1973 r. w sprawie zapewnienia warunków dalszego rozwoju spółdzielczości inwalidów (Monitor Polski Nr 56, poz. 314) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w wykazie wyrobów i usług wykonywanych przez spółdzielnie inwalidów na zasadzie wyłączności, stanowiącym załącznik nr 1, lp. 20 otrzymuje brzmienie: „20. Rękawice ochronne i gospodarcze, z wyjątkiem rękawic z kauczuków naturalnych, syntetycznych oraz tworzyw sztucznych”,
- 2) w wykazie wyrobów wykonywanych przez spółdzielnie inwalidów na zasadzie głównego producenta (głównego wykonawcy), stanowiącym załącznik nr 2, skreśla się lp. 39.

§ 9. Tracą moc § 1—9 uchwały nr 9 Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1972 r. w sprawie produkcji, poprawy jakości i zaopatrzenia w odzież ochronną, roboczą i sprzęt ochrony osobistej oraz w sprawie zasad gospodarowania tą odzieżą (Monitor Polski z 1972 r. Nr 7, poz. 44, z 1973 r. Nr 36, poz. 219 i z 1974 r. Nr 3, poz. 15).

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1980 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

121

ZARZĄDZENIE Nr 57 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 21 sierpnia 1979 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Gospodarki Światowej.

Na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1975 r. Nr 7, poz. 41) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Gospodarki Światowej podległy Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, zwany dalej „Instytutem”.

§ 2. Siedzibą Instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 3. Zadaniem Instytutu jest rozwijanie badań nad strategią rozwojową kraju w zakresie stosunków gospodarczych z zagranicą, a w szczególności prowadzenie badań głównych tendencji rozwojowych gospodarki światowej, rozwoju gospodarczego i integracji państw socjalistycznych, problemów współpracy gospodarczej Polski z państwami socjalistycznymi oraz innymi uprzemysłowionymi i rozwijającymi się krajami świata.

§ 4. W wykonywaniu swych zadań Instytut współpracuje z Polską Akademią Nauk na podstawie zawartego porozumienia.

§ 5. Szczegółowy zakres działania, zasady pracy oraz organizację Instytutu określa statut nadany przez Przewodniczącą Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 6. Pomieszczenia, środki finansowe oraz etaty niezbędne dla prac Instytutu zapewni Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w ramach limitów narodowego planu społeczno-gospodarczego.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1979 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Juroszewicz

122

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 13 sierpnia 1979 r.

w sprawie ustalenia i ogłoszenia statutu stowarzyszenia wyższej użyteczności „Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze“.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 kwietnia 1977 r. w sprawie uznania Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego za stowarzyszenie wyższej użyteczności (Dz. U. Nr 14, poz. 55) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się statut stowarzyszenia wyższej użyteczności „Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze“. Tekst statutu zostanie ogłoszony w odrębnym wydawnictwie.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: S. Kowalczyk

123

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAW WEWNĘTRZNYCH I OBRONY NARODOWEJ

z dnia 22 sierpnia 1979 r.

w sprawie przeprowadzenia poboru w okresie jesiennym 1979 r.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1979 r. Nr 18, poz. 111) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W okresie od dnia 17 września do dnia 25 października 1979 r. zostanie przeprowadzony pobór mężczyzn urodzonych w 1960 r., z wyjątkiem tych, którzy zgłosili się do poboru w okresie wiosennym 1979 r.

2. Obowiązku zgłoszenia się do poboru w terminie określonym w ust. 1 podlegają również mężczyźni:

- 1) urodzeni w latach 1959, 1958, 1957, 1956 i 1955, którzy dotychczas nie mają uregulowanego stosunku do powszechnego obowiązku obrony,
- 2) przyjęci na studia do szkół wyższych, jeżeli dotychczas nie stawali do poboru.

§ 2. 1. Do poboru w terminie określonym w § 1 ust. 1 wzywa się również mężczyzn urodzonych w latach 1960, 1959, 1958, 1957, 1956 i 1955, którzy:

- 1) ubiegają się o odroczenie zasadniczej służby wojskowej ze względu na konieczność sprawowania bezpośredniej opieki nad członkiem rodziny lub prowadzenie gospodarstwa rolnego albo o uznanie za jedynego żywiciela rodziny,
- 2) zostali uznani za czasowo niezdolnych do służby wojskowej, jeżeli okres tej niezdolności upływa przed zakończeniem poboru jesienią 1979 r.,
- 3) wniesli prośbę o ponowne ustalenie zdolności do służby wojskowej lub u których lekarz przeprowadzający przegląd lekarski stwierdził zmiany w stanie zdrowia.

2. Do poboru w terminie określonym w § 1 ust. 1 wzywa się również mężczyźni, którzy:

- 1) kończą w 1979 r. 18 lat życia i zostali przewidziani przez wojskowego komendanta uzupełnień do odbycia przysposobienia wojskowego,
- 2) ukończyli 17 lat życia i ochniczo zgłoszą się do odbycia zasadniczej służby wojskowej albo przysposobienia wojskowego,
- 3) ubiegają się o powołanie do czynnej służby wojskowej w charakterze kandydatów na żołnierzy zawodowych.

§ 3. Do poboru mogą zostać wezwane kobiety urodzone w latach 1961, 1960, 1959, 1958, 1957, 1956 i 1955, zatrudnione w zakładach (placówkach) służby zdrowia i mające kwalifikacje zawodowe określone w § 1 ust. 1 pkt 1 zarządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 22 maja 1973 r. w sprawie obowiązku służby wojskowej kobiet (Monitor Polski Nr 23, poz. 139).

§ 4. Pobór, o którym mowa w § 1—3, przeprowadzą wojewodowie oraz prezydenci miast stopnia wojewódzkiego za pośrednictwem komisji poborowych przy współudziale szefów wojewódzkich sztabów wojskowych oraz terenowych organów administracji państwowej stopnia podstawowego.

§ 5. Termin ogłoszenia poboru na terenie całego kraju wyznacza się na dzień 3 września 1979 r.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1979 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: w z. M. Milewski
Minister Obrony Narodowej: w z. F. Siwicki